

**Szegedi Ítéltábla**  
**Bf.III.331/2017/13.**

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2017. november 21. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2017. január 23. napján kihirdetett **8.B.635/2015/59.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

vádlott neve vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 16 (tizenhat) évre súlyosítja.

**Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.**

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2017. január 24. napjától 2017. november 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött további időt.

Kötelezi vádlott neve vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 12.700.- (tizenkettőezer-hétszáz) forint büntügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

**Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.**

**I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság ítéletével a 2014. július 13. napjától előzetes fogvatartásban lévő vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), d), f) i) pont], valamint magánlaksértés büntettében [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (4) bekezdés], ezért - halmazati büntetésül - 13 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, megállapította, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe számította a vádlott által 2014. július 13. napjától 2017. január 23. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. A vádlott szülői felügyeleti jogát a év hónap nap . napján született gyerek neve 1, a év hónap nap. napján született gyerek neve 2, a év hónap nap napján született gyerek neve 3 és a év hónap nap. napján született gyerek neve 4 nevű gyermekei vonatkozásában megszüntette. Rendelkezett a bűnjelekről és a büntügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása végett, a vádlott a büntetés enyhítéséért, míg védője elsődlegesen felmentésért az emberölés, illetve minősített esetei vonatkozásában, másodlagosan a büntetés enyhítéséért, harmadlagosan az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője Bf.178/2016/12-II. számú átiratában eljárási szabálysértések észrevételezése mellett a tényállás több ponton történő kiegészítésére, helyesbítésére, illetőleg a bűnösségi körülmények kiegészítésére tett indítványt, ezen túlmenően pedig indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát súlyosítsa, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.174/2015. tételszám alatt bevételezett 6. és 14. sorszám alatti 1-1 darab nyomtöredék és 7. sorszám alatti 1 darab DNS maradvány bűnjelek megsemmisítése helyett azoknak tárgyleletként történő kezelését rendelje el és csatolja az iratokhoz, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

Kizárólag a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés alapos, a főügyészi átiratban foglaltak is túlnyomó részt helytállóak.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, melynek során azt állapította meg, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a 2015. december 11. napján megtartott tárgyaláson sértett tanú részére biztosította a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában írt abszolút mentességi jogot arra az időszakra vonatkozóan, amikor a tanú a vádlott élettársa volt.

A Be. 82. § (1) bekezdés a) pontja szerint a tanúvallomást megtagadhatja a terhelt hozzátartozója, míg a 83. § (1) bekezdése szerint a tanú vallomástételének akadályát figyelembe venni, ha az akár a bűncselekmény elkövetésekor állt fenn, akár a kihallgatáskor áll fenn.

sértett vallomása szerint 1997 évtől 2014. május 17. napjáig voltak élettársak a vádlottal. Az irányadó tényállás alapján a bűncselekmény elkövetésére 2014. július 12. napján került sor, melyből az következik, hogy az élettársi kapcsolat sem a bűncselekmény elkövetésekor, sem a kihallgatáskor nem állt fenn, melyre figyelemmel egyik időpontban sem volt a Btk. 459. § (1) bekezdés 14. pontja szerinti hozzátartozója a vádlottnak.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a 2016. február 19-i tárgyaláson azt követően, hogy a szükséges törvényi figyelmeztetések után tanú 2 tanút kihallgatta, azt állapította meg, hogy a tanú a vádlott hozzátartozója, melyre figyelemmel megilleti őt a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontja szerinti mentességi jog. A mentességi jog ezen biztosítása azért volt téves, mert tanú 2 élettársa a vádlott mostohalányának, akit a vádlott 2013-ig nevelt. Ugyanakkor a Btk. 459. § (1) bekezdés 14.b) pontja szerint csupán az együtt élő mostohagyermek minősül hozzátartozónak, annak élettársa nem, mindezekon túlmenően a mostohagyermekkel való együttélés is megszűnt még a bűncselekmény elkövetése előtt.

Ugyancsak eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a 2016. augusztus 26. napján megtartott tárgyaláson a tárgyalás addigi anyagának ismertetésével azt nem kezdte előről. A Be. 554/L § (2) bekezdése szerint a tárgyalást három hónapon belül ismétlés nélkül lehet folytatni, ha a tanács összetételében nem történt változás; egyébként a tárgyalást előről kell kezdeni. Tekintettel arra, hogy ezen tárgyalási napot megelőzően az utolsó tárgyalás 2016. május 13. napján került megtartásra, így a két tárgyalás között a 3 hónap eltelt, ezért a tárgyalást előről kellett volna kezdeni.

Mindazonáltal az ítélet tábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezen eljárási szabálysértéseknek az ítélet érdemére kihatása nem volt, tekintettel arra, hogy az első két esetben a tanúvallomásokat érintő eljárási szabálysértések az ítélet megalapozottságát nem érintették, míg a tárgyalás előről

kezdésének elmulasztását senki nem kifogásolta, illetőleg 2016. október 25. napján a tanács elnökének személyében bekövetkezett változás miatt az elsőfokú bíróság előlről kezdte a tárgyalást, mellyel lényegében ezen eljárási szabálysértést kiküszöbölte.

Az ítélet tábla az iratok egybehangzó adataira figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A Szolnoki Járásbíróság 8.B.315/2013/14. számú ítéletének alapjául szolgáló bűncselekmény elkövetése miatt 2012. október 11. napján, a Szolnoki Járásbíróság 2.B.1309/2013/10. számú ítélete alapjául szolgáló bűncselekmény elkövetése miatt 2013. november 7. napján, míg a Szolnoki Járásbíróságon 11.B.1007/2015. szám alatt folyamatban lévő büntetőügyben 2014. június 21. napján hallgatták ki a vádlottat gyanúsítottként. Ezen kiegészítés azért vált szükségessé, mert ekként lesz tényállásbeli alapja annak, hogy a vádlott a terhére megállapított bűncselekményeket három büntető eljárás hatálya alatt követte el.

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Főügyészség a vádlott sérelmére elkövetett testi sértés büntette miatt indult nyomozást helyesen a Be. 190. § (1) bekezdés d) pontja alapján szüntette meg. Ezen helyesbítés azért vált szükségessé, mert az elsőfokú bíróság - nyilvánvaló elírás folytán - a nyomozás megszüntetésének jogcímét tévesen tüntette fel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, melyet az ítélet tábla a fentebb írt kiegészítésekkel és helyesbítéssel határozatának alapjául elfogadott.

Mind az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, mind a felmentésre, mind a bűncselekmény enyhébb minősítésére irányuló fellebbezések lényegében a bizonyítékok mérlegelése ellen irányultak. Gyakorlatilag azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösséget tagadó vallomásával szemben ítéleti tényállását elsősorban sértett, tanú 3, gyerekek 1, tanú 16, tanú 10, tanú 13, tanú 11, tanú 5, tanú 6 és tanú 14 tanúk vallomásaira, továbbá a nyomozó hatóság által lefoglalt tételes kezelői jelentésre, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvre, az igazságügyi tűzvédelmi szakértői szakvéleményre, valamint az igazságügyi orvosszakértői és pszichológus szakértői véleményekre alapította.

Az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján beszerzett és rendelkezésére álló bizonyítékokat maradéktalanul megvizsgálta, azokat hiánytalanul mérlegelési körébe vonta. Kellő indokát adta annak, hogy a vádlott védekezését miért vetette el, részletesen és kimerítően indokolta, hogy a megállapított tényállást miért a fentebb felsorolt tanúvallomások és okirati bizonyítékok alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége okszerű és logikus volt, amikor arra a megállapításra jutott, hogy a vádlott elkövette az ítéleti tényállásban terhére megállapított bűncselekményeket, és az elsőfokú bíróság ezen okfejtését az ítélet tábla is maradéktalanul osztotta.

Az elsőfokú bíróság a vádlotti és védői bizonyítási indítványokat is indokoltan utasította el. A vádlott a másodfokú eljárás során ismételten kérte a tanúkat, illetőleg tanú 14 feleségét megidézni, mely bizonyítási indítványokat a másodfokú bíróság elutasított, tekintettel arra, hogy tanú 7 kivételével a felsorolt tanúk meghallgatására vonatkozó indítványok már az elsőfokú bíróság előtt is elutasításra kerültek, illetőleg az ítélet tábla azt állapította meg, hogy egyik tanú vallomásától sem várható olyan adat, amely az ítéleti tényállás megváltoztatását eredményezhetné.

A Be. 78. § (3) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményeit is a törvénynek megfelelően minősítette.

Az emberölés büntette kísérletének vonatkozásában a másodfokú bíróság mellőzte az ítéleti indokolás köréből azon megállapítást, miszerint nincs jelentősége annak, hogy a vádlott az öngyújtót megkísérelte-e meggyújtani. A műszálas takaró benzinnel történő leöntése legfeljebb csupán távoli kísérletként tekinthető, ugyanakkor a vádlott ölési szándékának megállapítása szempontjából annak különös jelentősége volt, hogy az öngyújtót többször is megpróbálta meggyújtani.

Helytállóan indokolta meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott által kifejtett cselekmény miért valósította meg az emberölés büntette kísérletének több minősített esetét is. E körben a jogi indokolást azzal egészítette ki, hogy az állandó bírói gyakorlat szerint a tűzhalál okozása különös kegyetlenséggel elkövetett emberölésnek minősül (BH1993. 83). Egyebekben az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság által megállapítottakat a bűncselekmények jogi minősítésének megállapítása tárgyában.

A büntetés kiszabása körében az ítélet tábla további súlyosító körülményként értékelte a vádlott terhére a gátlástalan elkövetési módot, továbbá helyesen a többszörösen büntetett előéletét tekintette súlyosító körülményként.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a Btk. 79. §-ában - melyre elmulasztott hivatkozni - foglalt büntetési célok elérése érdekében a vádlottat fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és közügyektől eltiltásra ítélte. E körben észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a Btk. 35. § (1) bekezdésére, mely a szabadságvesztés büntetés kiszabásának jogszabályi alapját képezi, ezért azt pótolta.

A kiszabott szabadságvesztés tartalmával kapcsolatban az ítélet tábla azonban arra az álláspontra helyezkedett, hogy figyelemmel a megvalósult bűncselekmények tárgyi súlyára, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartama eltúlzottan enyhe, ezért azt 16 évre súlyosította.

Nem osztotta az ítélet tábla a főügyészi indítványt, amely egyes bűnjelek tekintetében azok megsemmisítése helyett tárgyletként történő kezelésükre irányult. Bár a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 1. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a hatóság a lefoglalt dolgot tárgyletként helyezi, a Be. 155. § (1) bekezdése azonban rendelkezik arról, hogy a lefoglalást a bíróság az ügyészség, illetve a nyomozó hatóság megszünteti, ha arra az eljárás érdekében már nincs szükség, míg a (8) bekezdés szerint, ha a lefoglalt dolog értéktelen és arra senki sem tart igényt, a lefoglalás megszüntetése után azt meg kell semmisíteni. Utóbbi rendelkezés nyilvánvalóan az eljárás jogerős befejezésekor alkalmazandó, amikor a lefoglalt bűnjel további bizonyítás tárgyát már

nem fogja képezni. Erre tekintettel az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett a bűnjelekről, az erre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatására nem volt szükség.

A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az ügyész által a vádlott terhére bejelentett fellebbezést alaposnak, míg a vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2017. január 24. napjától 2017. november 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött további időt a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2017. november 21.

Dr. Harangozó Attila s. k.  
a tanács elnöke

Dr. Kiss Dániel s. k.  
előadó bíró

Dr. Benedek Tibor s. k.  
bíró

A Szegedi Ítélőtábla Bf.III.331/2017/13. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 8.B.635/2015/59. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. november 21.

Dr. Harangozó Attila s. k.  
a tanács elnöke